

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEZAR DER Kİ: "İNSAN OLMA DA NE OLURSAN OL!"

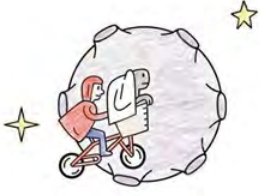
MAYMUNLAR CEHENNEMİ: ŞAFAK VAKTİ

"Çığır açan, keyifle izlenen bir belgesel"
The Times

"Sinemaya meraklı herkesin arşivinde mutlaka bulunmalı"
The Irish Times

"Mark Cousins'ın yaptığı en iyi iş olabilir"
The Telegraph

"Sinemada çocuklar üzerine görkemli bir kutlama"
The Hollywood News

SİNEMA VE ÇOCUKLARIN HİKAYESİ

A STORY OF CHILDREN & FILM

E.T.'den 400 Darbe'ye bir çocukluk ve sinema şöleni
YAZAN VE YÖNETEN MARK COUSINS

★★★★
The Times

★★★★★
The Guardian

★★★★★
The Independent

★★★★★
The Telegraph

★★★★★
Time Out

★★★★★
The Irish Times

GELECEĞİN FİLMLERİ İNSANLARI SİNEMAYA ÇEKMEYE DEVAM EDECEK

BU HAFTAKİ CELSE AÇILIYOR SAYFAMIZI ŞU SİRALAR "INTERSTELLAR"INI MERAKLA BEKLEDİĞİMİZ CHRISTOPHER NOLAN'IN 7 TEMMUZ'DA WALL STREET JOURNAL'DA YAYIMLANAN MAKALESİNE AYIRIYORUZ. GENÇ USTA, SİNEMANIN GELECEĞİNE DAİR ÖNGÖRÜLERDE BULUNUYOR.

Makalenin başlığını ise yukarıda görüyorsunuz: "90'larda yeni başlayan video teknolojisi maceracı sinemacılara film biçimini sorgulamak için emsalsiz bir fırsat sunmuştu (Örneğin Lars von Trier ve meslektaşları Dogma 95 hareketine imza atmışlardı). 20 yıla yakın süren radikal bir teknik ve estetik değişiklikten sonra arayışların olduğu bir sürece girildi. Tasarrufa aç stüdyolar film baskısını aşağıya (birim başına 600 doların altına) çekmeye çalışırken, dijital okuyucuları da sinema başına yalnızca 80 dolarda dizginledi. Uydu dağıtımının 10 yıl içinde artmasını ve hakim olmasını istiyorlar. Dijital projeksiyonun 'sinemanın ölümü' olduğuna dair Quentin Tarantino'nun son yorumu bu yol ayrımını iyi özetliyor: 'Bir asırdır filmler fiziksel medyumla tanımlanıyordu.' Tasarruflar abesle iştigal. Şirketler için gerçek ödül fiziksel olmayan bir medyumun esnekliği.

Filmleri 'içerik' olarak düşünürsek, böylesi bir jargon yaratım cesaretini öldürürken, yaratıcıların ve izleyicilerin aşına olduğu biçim farklılıklarını da önemsiz kılıyor. 'İçerik' telefonlar, kol saatleri, benzin istasyonu pompalarından veya aklınıza gelebilecek her türlü ekrandan geçebilir. Bu durumda anafikir şu oluyor: Sinemalar daha büyük perdeleri ve bardaklıkları olan bu tip bir 'platform' çeşidinden başka bir şey değil! Bu, sinemaların Tarantino'nun 'kalabalık izlenen televizyon' diye nitelediği şeye dönüştüğü bir gelecek. İşin sırrı ise kanalın değişmesinde. Uzaktan kumandanın hangisinin elinde olduğuna bağlı olarak dağıtımıcı veya sinema sahibi oynayan içeriği istediğinde değiştirebilecek. Bir filmin Cuma matinesi o gece gösterilecek mi, yoksa projektör geçen haftanın gişe canavarını mı oynatmaya başlayacak? Hatta bu süreç 'adalet' adı altında bilet satışlarına olan ilgiye göre şekillendirilebilecek.

Acele işe daima şeytan karışır. Yeni yaklaşımların izleyiciden destek görmesi için zamana ihtiyaç olur. Küçük, alışılmışın dışında filmler son bulacaktır. Yenilik ev kökenli eğlenceyi tamamen değiştirirken, kalan sinemalar hayran kökenli veya marka kökenli etkinlikler için bir özel toplanma yerine dönüşür. Bu iç karartıcı gelecek, endüstrinin tutturduğu yol ama gittiği yere ulaşsa bile ömrü

uzun sürmez. Bir kere artık filmleri teknolojiyle tanımlayamazsınız. Sinemayı cazip kılan şeyleri öldürürsünüz: Zamansızlığını, diğer dünyalarla kurduğu bağı ve anlatılanın paylaşılma deneyimini... Filme geç giren sinemaseverlerden şikayet ediyoruz ama hepimiz boş bir sinema salonuna girdiğimizde de hayalkırıklığına uğrarız.

İzleyici deneyimi ev eğlencesinden hâlâ uzak ama bu uzun sürmez. İzleme deneyimi kendisini başka yollarla ayrıştırmalı. Ayrıştıracaktır da. İnsanlar paralarını kendilerini büyüleyecek ve ev eğlencesinden uzaklaştıracak yenilikler peşindeki stüdyolar, sinemalar ve sinemacılar için harcayacaklar. Tıpkı televizyon ilk peyda olduğunda filmlerin geniş ekran ve çoklu ses kuşağıyla karşı hamle yapması gibi... Bu gelişmeler inovasyon, deney, masraf gerektiriyor, dijital 'upgrade'ler veya değişken bilet fiyatlarını haklı çıkartacak fiyakalar gibisinden maliyet düşürücü şeyler değil... Canlı konserler müzik piyasası için neyse, sinema ekranı da film piyasası için o. Kimse boş bir sahnede MP3'ten şarkı dinleyeceği bir konsere gitmek istemez. Geleceğin sinemaları daha büyük ve daha önce hiç olmadığı kadar güzel olacak. Evde ulaşılamayacak veya üretilmeyecek pahalı sunum formatları barındıracaklar. Stüdyolar ürünlerinin yalpalayan gösterimlerinin devasa ekonomik değerini yeniden keşfederken, insanlar da özel olduklarını hissedecekler.

Böylesi bir ayrışmaya kendilerini en bariz biçimde adayan projeler doğru yolda. Fakat tarih tekerrürden ibaretse, tüm türler, tüm bütçeler buna uyacak. Çünkü geleceğin sineması daha büyük bir sunuma değil, kalabalıkların dikkatini saatlerce cezbedecek yaratıcılıklar sergileyecek sinemacıların ortaya çıkmasına bağlı.

Artık keşfedilecek şey kalmadı diye umutsuzluğa düştüğümüz sırada yeni şeyler ortaya çıkacak. Tıpkı kötü multiplekslerin insanları sinemadan soğuttuğu '90'ların başlarında Quentin Tarantino isimli genç bir yönetmenin sinemanın geçmişine derin bakışlarıyla ve sinema için doğru yerin popüler kültürde yattığına dair içgüdüleriyle salonlara heyecan getirmesi gibi... Daha önce hiçbir sistem kendi formal standardından bu kadar istekli bir şekilde koparılmak istenmemişti. Fakat standart olmazsa kural da olmaz! İster fotokimyasal, ister video temelli olsun, bir film şu an her şeye benzeyebilir. Böylesine açık bir yapıdan olağanüstü yeni çalışmalar çıkmayacağı düşünülemez. O kısmı görmek için sabırsızlanıyorum."

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, MÜJDE İŞİL,

EBRU ÇELİKTOĞ, İLHAN YURTSEVER, KAAAN KARŞAN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Maymunlar Cehennemi: Şafak Vakti (Dawn Of The Planet Of The Apes); İnce Buz, Kara Kömür (Bai Ri Yan Huo); İlk Görüşte Aşk (Une Rencontre); Ayin (The Sacrament); Bela (Borgman); Motel (The Bag Man); Yetenek Avcısı (Million Dollar Arm); Pıtırıcık Tatilde (Les Vacances Du Petit Nicolas).

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Dünya Kupası'na bir futbol filmiyle veda ediyor: "Bern Mucizesi" (Das Wunder Von Bern).

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Frank Capra başyapıtı: "Mr. Smith Washington'a Gidiyor" (Mr. Smith Goes To Washington)... Murat Özer imzasıyla.

28 TOPAZ

Barbara Kopple'in Oscar'lı madenci direnişi belgeseli: "Harlan County U.S.A."... Kaan Karsan imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Hayatımın Yazı (The Way Way Back); Sadece Aşıklar Hayatta Kalır (Only Lovers Left Alive); Son Kalan (Lone Survivor).

34 GENÇ VE MASUM

Bulgar sinemacı Theodore Ushev imzalı bir kısa: "Third Page From The Sun"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

SON ZAMANLARIN EN ŞOK EDİCİ KATLIAMI

"TÜYLER ÜRPERTİCİ"

THE HOLLYWOOD REPORTER

ELI ROTH SUNAR

AYIN

THE SACRAMENT

ŞEYTANIN EVİ ve RUHLAR OTELİ'nin yönetmeni TI WEST'ten

ŞİMDİ SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Al - <https://rant-y.com>

MAYMUNLAR CEHENNEMİ: ŞAFAK VAKTİ

ORİJİNAL ADI Dawn Of The Planet
Of The Apes

YÖNETMEN Matt Reeves

OYUNCULAR Andy Serkis,

Jason Clarke, Gary Oldman,

Keri Russell, Toby Kebbell,

Kodi Smit-McPhee, Judy Greer

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 132 dk.

DAĞITIM TME

**SENARİSTLER RICK
JAFFA VE AMANDA
SILVER'IN ELİNDEN
ÇIKAN "MAYMUNLAR
CEHENNEMİ: ŞAFAK
VAKTİ" İLK FİLMİN
KURDUĞU DÜNYAYI
HOLLYWOOD'UN
KİTABINA UYDURUYOR.**

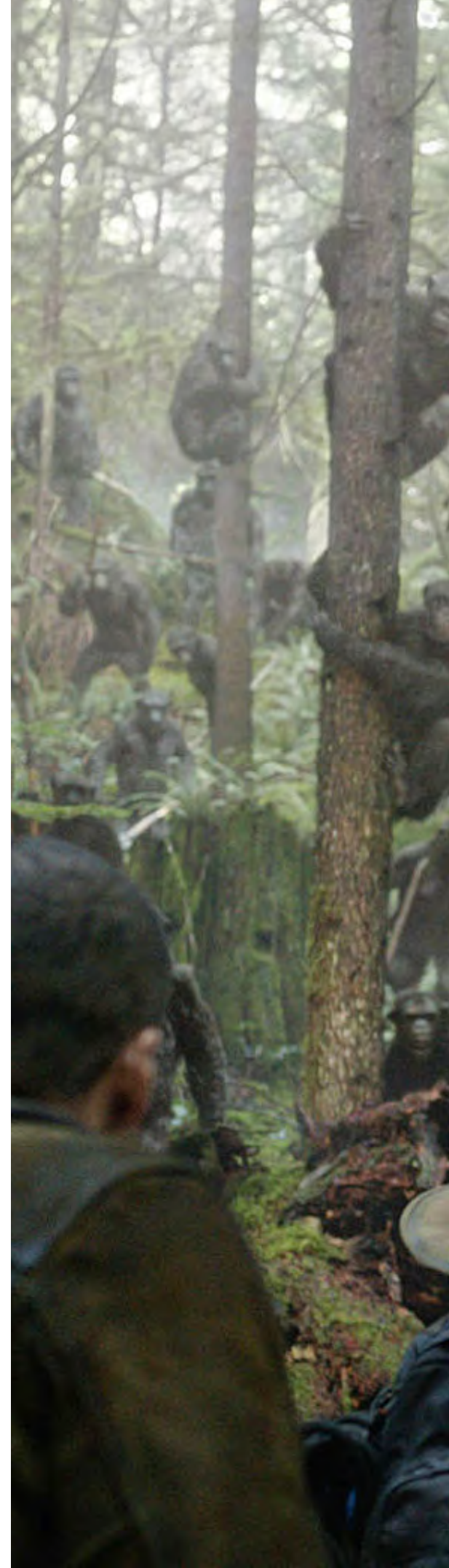
2 011 TARİHLİ "MAYMUNLAR CEHENNEMİ: BAŞLANGIÇ" (RISE OF THE PLANET OF THE APES) BUGÜNE KADAR BİRÇOK YÖNETMENİN ELİNDE FARKLI BİÇİMLER ALMIŞ, HER ÇAĞIN İHTİYACINA GÖRE YENİDEN ANLATILMIŞ "MAYMUNLAR

Cehennemi" efsanesine tatmin edici bir yorum getirmişti. Rick Jaffa ve Amanda Silver ikilisinin yeniden tasarladığı bu evren, o güne kadar çok da bilmediğimiz genç bir yönetmene, Rupert Wyatt'a emanet edilmişti. Hakkını yemeyeyim, Wyatt'ın yorumu beklentilerin çok üzerine çıkmış, hem eleştirmenlerden geçer not almış hem de dünya çapında bütçesinin beş katı bir gişe geliri elde etmişti.

İlk filmin vaat ettiği seyirliği karşılaması dışında ayırt edici bir özelliği daha vardı: Meseleyi 'sınıfsal' ele alması. Caesar'ın 'dünya tatlısı' sahibinin yanında mutlu mesut yaşamak dururken, kendi ırkından (sınıfından) olanlarla temas kurduktan sonra kimliğini yeniden inşa etmesi; onlara önderlik etmeye başlaması ve bütün maymunları tek bir 'çatı' altında toplaması filme bu özelliği katıyordu. Filmin hayvan barınağında geçen bir sahnesinde Caesar, orangutan Maurice'e, elindeki dal parçasını ikiye ayırıp "Şempanzeler zayıf" dedikten sonra parçayı birkaç kez daha kırıp bir araya getirince "Birlikte güçlü" diyordu. Bu ta Spartaküs'ten bu yana bütün alt sınıfların kullandığı bir terminoloji.

Yine Jaffa ve Silver ikilisinin elinden çıkan "Maymunlar Cehennemi: Şafak Vakti" ise ilk filmin kurduğu dünyayı restorasyona tabi tutuyor ve sivri taraflarını törpülüyor. Hatta aslına bakarsanız, Hollywood'un kitabına uyduruyor. 2008 tarihli "Canavar" (Cloverfield) ile dikkat çeken, daha sonra İsveç yapımı "Gir Kanıma"nın (Låt Den Rätte Komma In) Amerikan versiyonu ile karşımıza çıkan yönetmen Matt Reeves de buna ortak oluyor.

İlk hikayenin üzerinden on yıl geçmiştir. İnsanlık ilk filmde gösterilen klinik çalışmalarda ortaya çıkan virüs yüzünden neredeyse ortadan kalkmıştır. Bütün bunlardan uzakta Caesar ve

**MAYMUN SOYU
İNSANLIĞI BITİRİR Mİ
BUNU GÖRECEĞİZ. BU
FİLMDEN ELİMİZDE
KALAN; SEYRİNİN GÜZEL
OLUŞU VE CAESAR'IN
SİNEMA TARİHİNE
GEÇECEK BİR KARAKTER
OLMAYA DOĞRU GİDİŞİ.**

topluluğu ormanın derinliklerinde bir medeniyet kurmayı başarmıştır. Yani insan medeniyeti ölüirken, maymunlar hızlı bir şekilde evrim sürecini devam ettirmektedirler. Ateşi denetlemeyi öğrenmişler, evler inşa etmişler, alet kullanmak bir yana yeni aletler icat etmeye başlamışlardır. Hatta Maurice bu komünün öğretmenliğini yapmakta ve genç maymunlara okuma-yazma öğretmektedir. Bu arada Caesar evlenmiş, çoluğa çocuğa karışmıştır. Hayat böyle akıp giderken bir gün ormana davetsiz misafirler gelir. San Francisco'nun içinde küçük bir bölgede tutunmayı başaran insan topluluğu biten enerji ihtiyaçlarını karşılamak için ormandaki baraja ulaşmak istemektedir. İnsan soyu ve maymun topluluğu arasındaki bu zoraki karşılaşma ister istemez bir 'kültür savaşı'nın da fitilini ateşler.

Burada 'kültür savaşı' vurgusunun bugünün dünyasını açıklamak için yapıldığı muhakkak. Bugünle doğrudan bağlantı kurabileceğimiz bir diğer olgu ise 'enerji' ihtiyacı. İnsanların enerjiye olan ihtiyacı ile maymunların doğadaki uyumu arasındaki bu çatışma yepyeni bir hikaye için de büyük olanaklar sunuyor hiç kuşku yok ki. Ama filmin yaratıcıları bu yolu tercih etmek yerine daha bilindik formlere yaslanmayı tercih ediyorlar: İyiler ve kötüler...

İlk filmin kötülerini ağırlıklı olarak insan topluluğunun içinden seçilirken bu kez kameralar maymunlara odaklanıyor. Artık bir medeniyetleri olduğuna göre mutlak iyi ve mutlak kötü üzerinden bir hikaye anlatabiliriz. Ancak filmin yaratıcı ekibinin bunu ilk filmin mitolojisini yıkarak yaptıklarını belirtelim. Öncelikle insan topluluğu bu kez maymunların tehdidi altında gösteriliyor durmadan. Ama asıl hikaye Caesar ve ilk filmde üzerinde onlarca deney yapılan ve insanlara karşı büyük bir öfke besleyen Koba arasında geçiyor. Koba ile Caesar arasında patlak veren iktidar mücadelesi aynı zamanda 'iyiler' ve 'kötüler' arasındaki klişeye götürüyor bizleri.

Bizi avlamak için kullanılan argümanlar ise çok tanıdık: Aile... Caesar'ın 'ergen' oğluyla olan problemleri, hasta olan eşi, yeni doğan bebeği kutsal aile birliğinin yüceltilişinin unsurları olarak çıkıyor karşımıza. Öte yandan ilk filmde öfkesinin nedenini çok iyi anladığımız ve hak da verdiğimiz Koba'nın bir anda mutlak bir kötüye dönüşmesi tatmin etmiyor bizleri. Filmin başında komüne ve Caesar'a son derece bağlı olan, insanlığa yönelen öfkesini maymunların huzurundan ayıramayacağı Koba, öyle hızlı ve mutlak bir dönüşüm geçiriyor ki, o saatten sonra film artık klasik Hollywood hikaye anlatısının bütün klişelerine yaslanmaya başlıyor. Koba'nın insanlardan nefretinin şiddete dönüşmesi ve maymunların da (nedense) onun galeyanına gelmesi hikayenin 'kötü'leri olarak onları öne çıkartıyor haliyle. Oysa ilk filmin finalinde Caesar, Koba'ya üzerinde deneyler yapan şirketin yöneticisini öldürme şerefini bahsetmişti!

Christopher Nolan'ın "Kara Şövalye"de (The Dark Knight) inşa ettiği yıkıcılığı "Kara Şövalye Yükseliyor"da (The Dark Knight Rises) inkar edip 'medeniyetle' uzlaştığını düşünenler ne demek istediğini daha iyi anlayacaklardır.

"Maymunlar Cehennemi: Şafak Vakti" bir sonraki filmde insanlar ve maymunlar arasında yaşanacak bir 'cihan harbi'nin anlatılacağını müjdeleyerek yapıyor finalini. Bu savaş nereye gider, insanlarla maymunlar evrimin gereği olarak bir noktada uzlaşırlar mı? Yoksa maymun soyu insanlığı bitirir mi bunu o vakit göreceğiz. Ama bu filmde elimizde kalan; seyrinin güzel oluşu ve Caesar'ın sinema tarihine geçecek bir karakter olmaya doğru gidişi.

Başta Andy Serkis olmak üzere 'hareket yakalama' tekniğinin bütün oyuncularını.

Gary Oldman'ın oynadığı Dreyfus karakteri niye var? Hadi var, Oldman'a yazık değil mi?

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

TEMMUZ-AĞUSTOS 2014

Nuri Bilge Ceylan'dan Kış Uykusu

Vizyona Alternatif Diziler: Game of Thrones, True Detective, House of Cards...

Kötü Polis Abel Ferrara'yla söyleşi

Kelly Reichardt'tan Gece Planı

+ HEDİYE AFİŞ: KIŞ UYKUSU

www.altyazi.net

Ücretsiz PDF E-kitabı: www.altyazi.net

İNCE BUZ, KARA KÖMÜR

★★★★

ORİJİNAL ADI Bai Ri Yan Huo

YÖNETMEN Yi'nan Diao

OYUNCULAR Fan Liao, Lun Mei

Gwei, Xuebing Wang

YAPIM 2014 Çin

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

“İNCE BUZ, KARA KÖMÜR”, KARA FİLM KLASİKLERİNİN HÂLÂ AŞILAMAZ BİR YERDE DURDUĞUNA AMA ÇEKİM TEKNİĞİNİN ZAMANLA NE KADAR MÜKEMMELLEŞTİĞİNE İYİ BİR ÖRNEK.

KİŞ UYKUSU’NUN CANNES SÜRESİNCEKİ ‘MÜSTAKBEL MUZAFFER’ ENDAMINDAN HAYLİ UZAK GÖRÜNÜYORDU. Zira bu yıl Berlin’de “Büyük Budapeşte Otel” (The Grand Budapest Hotel) ve “Çocukluk” (Boyhood) rüzgarı esmişti. “İnce Buz, Kara Kömür” aradan sıyrılıp hem Altın Ayı’yı kazandı hem de En İyi Erkek Oyuncu (Fan Liao) ödülünü.

“İnce Buz, Kara Kömür”de olaylar 1999’da başlar. Çin’in kuzeyinde parçalara ayrılmış bir ceset bulunur. Bu olayı araştıran polis Zhang Zili (Fan Liao), zanlıların peşine düşer. Ancak zanlılarla polis arasında çatışma çıkar ve hem zanlılar ölür hem de Zhang Zili’nin meslektaşları. Zaten karısı terk ettiği için özel hayatı mahvolan Zhang Zili için bu trajik olaydan sonra her şey yokuş aşağı gitmeye başlar. Onu yeniden gördüğümüzde, o olayın üzerinden beş yıl geçmiştir. Zhang Zili bir fabrikada güvenlik görevlisi olarak çalışmaktadır. Kendini alkole veren sabık polis, eski meslektaşından yeni cinayetler işlendiğini öğrenir. Zhang soruşturmayı yeniden ele alır. Beş yıl önce öldürülmüş işçinin karısı Wu Zhizhen’in (Lun Mei Gwei) çalıştığı kuru temizlemeciye gider. Bir yandan kadından şüphelenen adam, bir yandan da onun gizemli havasının etkisine girer.

Çin sinemasından minimal bir polisiye, kara komedi ile kara filmi harmanlayan, hüznü bir ‘kaybedenler kulübü’ masalı/kabusu “İnce Buz, Kara Kömür”. Çin toplumunun yaşadığı değişimi -ki bu değişimin olumlu olduğunu söylemek pek kolay değil- karakterler ve mekanlar özelinde anlatan film, yakın dönemde izlediğimiz iki Güney Kore yapımla hayli benzerlik taşıyor. “Cinayet Günlüğü” (Sarinui Chueok) ve “Ölümçül Takip” (Chugyeogja) de benzer bozulmuşluğu ve belirsizliği perdeye taşımış, mizahı da boşlamamıştı. “İnce Buz, Kara Kömür” özellikle “Cinayet Günlüğü”ndeki gibi

katilden ziyade olayı araştıran polisin peşine düşüyor. Bir noktadan sonra seyirci için katilin kimliğinden çok, sabık polisin daha ne kadar düşeceği merak konusu oluyor.

Ancak polisiye bir film söz konusuysa, hikayeyi sadece toplumsal yönüyle zenginleştirmek yeterli olmuyor. Karakterler arasındaki ilişkileri ve elbette cinayet örgüsünü sıkı bir şekilde kurmak gerekiyor. Filmde kahramanımızın katile ulaşma yöntemleri, diğer karakterlerle olan ilişkisi çoğu kez havada kalıyor. Seyirciye bir John Doe zekası sunamayan ya da “Cinayet Günlüğü” yahut “Zodiac” gibi herkes/hiçkimse bütünselliği yaratamayan bir senaryo var karşımızda. Yönetmenin seyirciyle arasına koyduğu mesafe de bu kopukluğu derinleştiriyor. Yönetmen belli ki ‘önemli olan cinayet değil, yaşandığı toplumun

dinamikleridir' demeye getiriyor.

İzledikten bir süre sonra seyircisine "katil kim?" sorusunun cevabını hatırlatacak kadar etkili bir öykü yok ortada. Onun yerine bol bol hatırlanacak sahneler ve buzun soğuşunu iliklerinize kadar işletecek bir atmosfer var. Cesedin bulunduğu kömür madeni sahnesi ve o upuzun buz pateni sahnesi, katilin kimliğinden ya da cinayet sebebinden kat be kat fazla önem taşıyor yönetmenin nazarında. Benzer oranda, zanlılar polisler arasındaki çatışma, kuru temizlemeciye iletişim çabaları, motosiklet çalma sahnesi gibi absürt anlar "İnce Buz, Kara Kömür"ü hafızalara kazıyor. Açık uçlu final ise çok şey söylemeyi vaat edip bu vaadinin altında ezilmiş hissiyatı yaratıyor. Bu filmi Chan-wook Park ya da Joon-ho Bong yönetseydi, ortaya daha kalıcı bir sonuç çıkacağı ihtimali, hep

aklınızın bir kenarında duruyor. Fan Liao ise Berlin'de kendisine En İyi Erkek Oyuncu ödülü getiren performansı ile filmi adeta tek başına sürüklüyor.

Buzun kırılganlığı/ölümcüllüğü ile kömürün karamsarlığı/ateşe dönüşme özelliklerini metaforlaştırarak, kaygan bir toplumda yaşayan sıradan insanların depresif anlarının resmini çiziyor film.

"İnce Buz, Kara Kömür", kara film klasiklerinin hâlâ aşılabilir bir yerde durduğunu ama çekim tekniğinin zaman geçtikçe ne kadar mükemmelleştiğini görmek için iyi bir örnek.

Buz pateni sahnesi ve neredeyse tüm genel planlar...

Olay örgüsündeki boşluklar ve cılız kalan ana/yan karakterler...

**CESEDİN BULUNDUĞU
KÖMÜR MADENİ
SAHNESİ VE O UPUZUN
BUZ PATENİ SAHNESİ,
KATILIN KİMLİĞİNDEN
YA DA CİNAYET
SEBEBİNDEN KAT BE KAT
FAZLA ÖNEM TAŞIYOR
YÖNETMEN İÇİN.**

İLK GÖRÜŞTE AŞK

ORJİNAL ADI Une Rencontre

YÖNETMEN Lisa Azuelos

OYUNCULAR Sophie Marceau,

François Clouzet, Lisa Azuelos

YAPIM 2014 Fransa

SÜRE 81 dk.

DAĞITIM M3 (Kurmaca Film)

**"İLK GÖRÜŞTE AŞK" ELSA İLE
PIERRE'İN, TANIŞTIKLARI ANDAN
İTİBAREN VUSLATA ERMEMEK
İÇİN ELLERİNDEN GELENİ
YAPMALARININ HİKAYESİ.**

BAŞARILI YAZAR ELSA (SOPHIE MARCEAU) İLE BAŞARILI AVUKAT PIERRE'İN (FRANÇOIS CLOUZET) İLK GÖRÜŞTE BİR 'şey' yaşadığı doğru. Eğer bu gençlik çağlarında yaşadıkları bir etkileşim olsaydı, şüphesiz önlerindeki engelleri ortadan kaldırmak için yapmayacakları şey olmazdı. Aşk, yaratıcı olduğu kadar yıkıcıdır da; üstelik aşkta ve savaşta her şey mübahtır!

"İlk Görüşte Aşk"ta ise durum böyle değil, kahramanlarımız orta yaşa mensup, boyunca çocuklara sahip, sorumluluk sahibi yetişkinler... Pierre 10 küsur senedir ihanet etmediği karısı Anne (Lisa Azuelos) ve iki çocuğuyla mutlu bir aile babası portresi çiziyor. Elsa'nın cenahında ise işler karışık: Üç çocuğu var, kocasından boşanma sürecinde ve 25 yaşında da bir sevgilisi var.

Film aslında Elsa ile Pierre'in, tanıştıkları andan itibaren vuslata ermemek için ellerinden geleni yapmalarının hikayesi. Sürekli aralarındaki çekime direniyor, birbirlerinin telefonunu bile almıyorlar. Varoluşçu felsefenin babalarından Jean-Paul Sartre'ın memleketinde 21. yüzyılda

Pierre'in olayı kaderin işleyişine bırakmasına şaşırmalı mıyız? Belki biraz. Ne de olsa filmin İngilizce adı "Quantum Love", yani yaklaşık 30 yıldır New Age akımının kurbanı olan Kuantum fiziğiyle aşk yan yana; öyleyse Pierre'e de çok fazla şaşırmayalım!

"Quantum Love" aynı zamanda Elsa'nın çok satan romanının da adı. Pierre, bir belgeselde Kuantum fiziği kanunlarına ya da teorisine göre aynı anda farklı yerlerde olunabileceğini öğreniyor. Bu da onun tesadüfen Londra'da bir araya geldiği Elsa ile paralel bir evrende birlikte olabileceği fikrini veriyor. Ama çocuklarına duyduğu vicdani sorumluluk, Elsa'yı bırakıp gitmesine neden oluyor. Biz de böylece hiç seyretmesek de hayatımızda hiçbir şeyin değişmeyeceği bir romantik filme veda ediyoruz.

Filmin en eğlenceli tarafı, Pierre ve Elsa ilişkisinin olasılıklarını gösteren sahneler...

Sophie Marceau'nun son birkaç yıldır kalibresinin altındaki rollere evet demesi...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

AYIN

FACEBOOK, YOUTUBE, TWITTER DERKEN SOSYAL MEDYANIN KISA SÜREDE ULAŞTIĞI NOKTA HAKİKATEN ŞAŞIRTICI, KİMİ yönleriyle de bir o kadar ilham ve ümit verici boyutlara geldi. Özellikle bizim gibi medya kurumunun bağımsız ve objektif olması gerekirken gitgide daha da dalkavuklaşıp yordakçı bir zihniyete büründüğü ülkelerde internet ve diğer alternatif medya araçlarının önemi bir kat daha artıyor kuşkusuz.

1994'te bir kültür-sanat ve haber dergisi olarak kurulan, zaman içinde internet sitesinden film ve müzik prodüksiyonuna çok geniş bir yelpazede faaliyet gösteren bir multimedya şirketine evrilen Kanada menşeli Vice da son dönemin en dikkate değer alternatif medya oluşumlarından biri. Birçok bağımsız haberci ve muhabire çalışmalarında destek veren Vice özellikle Gezi olayları sırasındaki duyarlı tavrı, merkez medyanın tamamen görmezden geldiği gerçekleri gözler önüne seriyi ve imza koydukları kalburüstü belgesel ve haber filmleriyle de hafızalarımızda silinmez izler bırakmıştı.

Popüler, gündemde olan ya da belli bir potansiyel taşıyan hemen her mecra ya el atan Amerikan sinemasının Vice'tan ekmek yeme konusunda herhangi bir çekince görmeyeceği günler de elbet gelecekti. Sözde bir Vice projesine ait belgesel görüntülerden oluşan, daha doğrusu bu şekilde lanse edilmek suretiyle belki de prim toplamaya çalışan "Ayin" Amerikan fırsatçılığının katıksız örneklerinden. Vice ekibinin bu husustaki düşüncesini bilemeyiz elbette ancak artık neredeyse bir alt tür halini almış 'sahte belgesel'lere çoktandır aşına olduğumuzdan filmin yaratıcılarının bu tarz ucuz numaralarla izleyiciyi tongaya düşürme çabalarını ise aslında işlenebilecek en küçük günahlar arasında sayıyoruz.

Daha evvel de beraberce bir dolu film stoğu israfına yol açmış bulunan "Ayin" ekibinin (yapımcı kadrosunda Eli Roth adı yazılı, başka yoruma da hacet yok sanırız) Vice ismini kullanmasını filmin denizde kum misali diğer falsoları yanında bir çeşit sosyal bilinçlilik

vakası olarak yorumlayıp (aşırı iyimserseniz elbette) övgüye değer bile bulabilirsiniz.

Amerika sınırları dışındaki ismi zikredilmeyen bir bölgede komün hayatı yaşayan bir tarikat ve onun Peder adıyla anılan liderinin iki muhabirin ilgisini cezbedişi ve haliyle felaketlerin fitilinin ateşlenmesi etrafında gelişen "Ayin" aslında gayet ciddi mevzuları ele alsada, ileride olsa olsa temas ettiği her meseleyi istismar edilişiyle akıllarda yer tutabilir. Filmin komün yaşamı ya da köktenci tarikatlar gibi konulara yaklaşımı öylesine baştan savma ki, "Ayin" in aynı zamanda senaristi olan yönetmen Ti West hikayesini seçerken tombala çekmiş zannedebilirsiniz. O kadar ki; "Ayin" e baştan sona hakim olan özensizliği görünce filmin bir yerlerinde atıfta bulunulan Malcolm X, Martin Luther King ya da John F. Kennedy'nin hayatını üç buçuk saatlik bir film haline getirmeye kalksalar yine de aynı yavanlığı bir saniye olsun boşlamayacaklar hissine kapılıyor insan.

B sinemasına yakın duran bir korku-gerilim filminden ağırbaşlı teolojik çıkarımlar bekliyor değildik elbette. Ancak "Ayin" in sözgelimi anlatı yönünden de hiçbir iler tutar tarafı bulunmuyor. Tüm film muhabirlerin bakışından öznel kamerayla aktarılırken devamlılık ve kurguda öyle hatalar ortaya çıkıyor ki kasten yapıldığına rahatlıkla ikna olabilirsiniz. Mantık deseniz, filmde en ufak bir yeri yok. Mesela dış dünyaya kapalı, hele ki medya mefhumunu tüm günahların anası sayan Peder ve müritlerinin sonradan kamerayı ellerine alıp çekime devam etmelerindeki motivasyonu çözebilen beri gelsin! Fakat hiç boşuna zahmet buyurmayın, zira filmdeki herhangi bir karakterin herhangi bir fiiline mana yüklemeye çalışmak zaten en iyi ihtimalle 21. yüzyılda YouTube ve Twitter'ı yasaklamak kadar akıl kârı bir iş olabilirdi.

Açılış jeneriğinde The Knife'tan Heartbeats kulaklarımızın pasını alıyor.

Peder'den bahçede otlayan keçiye kadar cümle oyuncu kadrosu.

ORJİNAL ADI The Sacrament
YÖNETMEN Ti West
UYUNCULAR Joe Swanberg, Amy Seimetz, AJ Bowen, Gene Jones, Kentucker Audley
YAPIM 2013 ABD
SÜRE 95 dk.
DAĞITIM M3 (Calinos)

"AYIN"IN KOMÜN YAŞAMI YA DA KÖKTENCİ TARİKATLARA YAKLAŞIMI ÖYLESİNE BAŞTAN SAVMA KI, TI WEST SANKİ ÖYKÜSÜNÜ TOMBALADAN ÇEKMIŞ.

BELA

ORİJİNAL ADI Borgman

YÖNETMEN Alex van Warmerdam

OYUNCULAR Jan Bijvoet,

Hadewych Minis, Jeroen Perceval,

Alex van Warmerdam,

Tom Dewispelaere,

Sara Hjort Ditlevsen

YAPIM 2013 Hollanda-Belçika-

Danimarka

SÜRE 113 dk.

DAĞITIM Özen Film

**ALEX VAN
WARMERDAM, "BELA"
İLE İNSANLIKTAN BIKIP
USANDIĞINI,
DÜZELTMEK YERİNE
ONU YOK ETMENİN
DAHA DOĞRU
OLACAĞINI İŞARET
EDİYOR BELKİ DE.**

HOLLANDALI SİNEMACI ALEX VAN WARMERDAM'IN EPEYDİR GÖSTERİME GİRMESİNİ BEKLEDİĞİMİZ FİLMİ "BELA" (Borgman), alabildiğine kafa karıştırıcı bir yazıyla açılıyor: "Ve onlar, kendi saflarını yüceltmek için yeryüzüne indiler." Kutsal metin alıntısı havası taşıyan ama böyle bir not olmayan bu 'uyarı', sonraki dakikalarda göreceğimiz konusunda da bir önyargıya sürüklüyor bizi. Filmin yarattığı Haneke atmosferinin 'fantastik' bir bakışla da desteklenebileceğini işaret ediyor.

Bu kafa karıştırma hamlesinin hikayeyi salt bir 'nefret operası' kimliğinden sıyrıp çok boyutlu bir noktaya götürdüğünü de kabul etmek gerek. Ancak, çok boyutluluğun yarattığı labirente kaybolmanın da mümkün olduğu bir bütün söz konusu burada, ki filmde aktör kimliğiyle de var olan yönetmen Alex van Warmerdam da ipin ucunu kaçırıyor belli bir aşamadan sonra.

Sığındıkları yeraltı barınaklarından 'kovulan' üç evsizin, kendilerine hedef belledikleri zengin bir aileyle yaşadıkları gergin günler bekliyor bizi hikayede. Önlerine çıkan bütün engelleri yordakçılarının da yardımıyla öldürerek bertaraf eden üç adam, aileyle baş başa kalarak amaçlarına ulaşmanın hesaplarını yapıyor, en nihayetinde de 'nefret'in başrole soyunduğu bir sonuç elde ediyorlar.

Liderleri Camiel Borgman'ın direktiflerini harfiyen yerine getiren 'çete', motivasyon eksikliğini de filmin açılışındaki o 'alıntı'yla doldurmaya çalışıyor. Ama bunun efektif bir sonuç verdiğini söylemek zor.

"Bela", ilk bakışta Haneke filmlerinden alışkın olduğumuz 'sertlik' ve 'soğukluk'la vücut bulmuş görünüyor. Sınıfsal nefretin bir tezahürü gibi değerlendirilebilecek bir 'plan' işliyor hikayede, ezenler ve ezilenlerin başrole soyunduğu. Ancak rollerin değiştiğini ve ezilenlerin fazlasıyla baskın çıktığını da

belirtmek gerek.

Adeta üst sınıfı kontrol altında tutuyor alt sınıf ve planını adım adım uygulamaya koyuyor. Yerine bir şey koymaya yönelik bir 'yok ediş'ten söz edemeyiz burada, saf bir 'ortadan kaldırma' var hikayede.

Üst sınıfın üzerine beton döküp yok etmek ya da onu hiç açılmayacak kapıların ardına kilitlemek motivasyonu öne çıkıyor daha çok. Bunun için çeşitli yöntemler deniyor, ki her biri de 'sabırlı' hamleler gerektiriyor. Borgman'ın 'sahte peygamber' sakinliğinin başı çektiği bu rota, giderek kaçınılmaz 'kıym'ı getiriyor yamacımıza ve 'kesin çözüm' önerisi sunuyor.

Öte yandan, filmin dinsel/fantastik okumalar ışığında da gidebileceği bir yol göze çarpıyor. İnsanlara sonsuz mutluluğu vaat eden Deccal

havası taşıyor hikayedeki Borgman karakteri. Evin annesini manipüle ederek istediklerini alıyor; vaat ettiklerinin karşılığının olup olmamasıysa önemli değil onun için. Zaafların üzerinde yükseliyor, boşlukları dolduruyor, duyguları çatıştırıyor, 'temel içgüdü'nü devreye sokuyor ve hedefine emin adımlarla yürüyor. İkna ediciliğini de kullanarak ailenin bütün bireylerini kontrol altında tutan Borgman, 'şeytansı güçleri'nin ışığında kurduğu düzeni hayata geçirmeyi başarıyor en nihayetinde.

Alex van Warmerdam, "Bela"yla insanlıktan bıkıp usandığını, düzeltmekle uğraşmak yerine onu yok etmenin daha doğru olacağını işaret etmeye çalışıyor belki de. Ancak bunu yaparken birkaç koldan ilerleyerek 'net' olmanın epeyce uzağında kalıyor. Zaman zaman hikayenin fantastik köşe noktalarından kaçarak ayaklarını

yere basıyor, kimi zaman da sıkışık trafik içinde bekleyerek 'cinnet' geçirme aşamasına geliyor. Gittiği yeri belli etmesine karşın sünmeye başlayan hikayenin tıkanıp anlardaki hamleleriyse fazlasıyla yavaş, hikayeyi yeniden doğrultmanın üstesinden gelemiyor.

'Şeytani bir plan' var ortada ama onu tamamlayacak küçük dokunuşlar eksik. Sınıfsal nefret meselesi de bu planın peşi sıra eriyip gidiyor, şöyle tumturaklı bir cümle arayışımız sonuçsuz kalıyor. "Bela"nın ilginçliği tartışılmaz, ama bu sığata sahip olmanın yetersiz kaldığı da bir gerçek!

Açılıştaki kaçış sahneleri, hikayeye kara mizahi bir ton verecek gibi oluyor ama sonrası gelmiyor.

Hikayenin başından sonuna kadar bir 'gizem' söz konusu, ama bunun filme katkısı alabildiğine sınırlı.

**EPEYDİR GÖSTERİME
GİRMESİNİ
BEKLEDİĞİMİZ ALEX VAN
WARMERDAM'IN FİLMİ
"BELA" NIN İLGİNÇLİĞİ
TARTIŞILMAZ, AMA BU
SIFATA SAHİP OLMANIN
YETERSİZ KALDIĞI DA
BİR GERÇEK.**

MOTEL

KADROYU GÖRÜNCE BÜYÜK BİR İŞTAHLA FİLMİ GÖRMEK İSTEYEN SINEMASEVERLER OLACAKTIR ANCAK 'ACIKLI' kural değişmiyor; Robert De Niro kötü senaryolara dahil olmaktan maalesef vazgeçmiyor. Halbuki "Motel" in metninin doğru bir senarist elinde çok parlak açılımlar yapabilecek çatısı mevcut. Örneğin girişte Dragna (De Niro), yemek yerken karşısına alıp iş buyurduğu Jack'e (John Cusack) öyle gizemli şeyler söylüyor ki, heyecanlanmamak işten değil. Dragna, Jack'in kapalı bir çantayı bir yerden alıp bir motele gitmesini ve orada 13 numaralı odada kendisi gelene kadar beklemesini istiyor. Ve asla ama asla çantayı açıp içine bakmamasını tembihliyor.

Profesyonel bir suçlu olan Jack de bu söze uyuyor ancak geldiği motel, meşhur "Sapık" (Psycho) Bates Motel'den pek farklı değil. Tekerlekli sandalyedeki işletmecinin ruhsal açıdan dengesiz olduğunu görür görmez anlıyoruz mesela. Hatta ilerleyen dakikalarda 'anne takıntısı' olduğu da ortaya çıkıyor. Öte yandan motel hiç tekin değil. Biri cüce iki adamın elinde 'sermaye' olmuş Rivka (Rebecca Da Costa) çok geçmeden Jack'in odasına sığınarak ondan yardım istiyor. Pezevenklerinin ona kötülük yapacağını söylüyor. Her şeyden ölesiye şüphelenen Jack de başta Rivka'nın 'oyun oynadığından' şüphelense de gözü yaşlı bu güzel kadına el uzatıyor.

Derken tuhaf davranan, çantanın peşinde olduklarını düşündüğü adamları birer birer kurşunluyor Jack... Kapisına gelip soruşturma yürüten şerifler dahi bu katliamdan payını alıyor. Elbette bütün bunlar yaşanırken asıl merak edilen şey, onca canın uğruna telef olduğu çantanın içinde ne olduğu ve Rivka'nın oyun oynayıp oynamadığı...

Neredeyse iki saate yakın süresi boyunca, neyse ki 'merak' duygusunu hiç eksiltmiyor film. Öte yandan Jack'in durduk yere başının belaya girmesi ve pek çok kişiyi öldürmesi de kısmen Alfred Hitchcock'un gözde bir temasını hatırlatıyor. Malum Hitch Amca, tamamen masum adamları belanın ortasında bırakıp,

onlarla kedi-fare oyunu oynamayı severdi. Buradaki fark, Jack'in de suç dünyasından geliyor olması ama maruz kaldığı durum, onu göreceli olarak 'masum' kılıyor denebilir.

Ekşisözlük'te "Robert De Niro'nun Zeki Müren'i oynadığı film" şeklindeki şahane yorum ise, De Niro'nun gerçekten korkunç gözükken saçlarına geliyor. Babanne modeli dalgalı taranmış saçlarıyla filmi daha da 'kitsch' hale getiren De Niro, belki de senaryodaki gediklerin ve finale doğru ayyuka çıkan saçmalamaların farkında olduğu için 'tanınmaz' hale getiriyor kendisini... Hikayeyi ayağa kaldırmak için herhangi bir teşebbüsü yok, zaten filmin bir başında bir de sonunda teşrif ediyor. Konuk oyuncu bile sayılabilir bu bakımdan. Lakin bütün yük John Cusack ile Rebecca Da Costa'nın üzerinde. Maalesef De Niro gibi her yeni filminde çitasını düşürmeye başlayan Cusack, ekstra hiçbir oyunculuk yeteneği gerektirmeyen rolde bir denge tutturmaya çalışıyor. Genç aktris Da Costa ise, A sınıfı filmlere atlayabilmek için kendini göstermeye çabalarken, iyi bir senaryonun eksikliği yaşıyor. İyi ve kötü arasında geçişler yapmaya kalktığı anda yahut en acınacak halde olduğunda bile seyirciyi ikna etmekte zorlanıyor. En iyi ama çok sık yaptığı şey ise ağlak bir surat ve yaşlı gözlerle uzunca bir süre idare etmek...

David Grovic, ilk yönetmenlik deneyiminde iki usta aktörden her nasılsa destek almışken, en büyük hatayı başta da dediğimiz gibi senaryoda yapıyor. Klişeleşmiş sözüm ona sürprizlere doğru ilerlerken boşlukları doldurmayı da beceremeyen bir metni elinden geldiğince toparlamaya çalışıyor. Rebecca Da Costa'nın gizemli hatta 'ürkütücü' güzelliğini bolca kullanmayı ihmal etmeyen Grovic, ne yazık ki kısa sürede unutulacak, sıradan bir çalışmayla reji koltuğuna merhaba diyor.

Rebecca Da Costa'yı film boyunca üç ayrı saç modeliyle izlemek...

Finalde 'twist' yapmak uğruna senaryonun zıvanadan çıkması...

ORJİNAL ADI The Bag Man
YÖNETMEN David Grovic
OYUNCULAR John Cusack, Rebecca Da Costa, Robert De Niro, Crispin Glover, Dominic Purcell
YAPIM 2014 Bahamalar-ABD
SÜRE 108 dk.
DAĞITIM Pinema (Mars Cinema Group)

DAVID GROVIC, İLK YÖNETMENLİK DENEYİMİNDE ROBERT DE NIRO VE JOHN CUSACK GİBİ İKİ USTA AKTÖRDEN DESTEK ALMIŞKEN, EN BÜYÜK HATAYI SENARYODA YAPIYOR.

YETENEK AVCISI

ORJİNAL ADI Million Dollar Arm

YÖNETMEN Craig Gillespie

UYUNCULAR Jon Hamm,
Aasif Mandvi, Pirobashi, Lake Bell,
Alan Arkin, John Paxton,
Suraj Sharma, Madhur Mittal,

Dashan Jariwala

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 124 dk.

DAĞITIM UIP

**“YETENEK AVCISI”
BU TİP BİR FİLMİN
GEREKTİRDİĞİ HER ŞEYİ
YERİNE GETİRİYOR.
EKSİĞİ VEYA FALSOSU
AZ DA OLSA VAR AMA
ESAS PROBLEMİ TEK
BİR ÖZGÜN YAN
BARINDIRMAMASI.**

AMERİKAN SINEMASININ VE AMERİKAN İZLEYİCİSİNİN SEVECEĞİ NE VARSA, HEPSİ “YETENEK AVCISI”NDA mebzul miktarda mevcut: Gerçek bir hikayeden uyarlanma, şaşırtıcı bir başarı hikayesi anlatıyor, Amerikan Rüyası’na değiniyor, vurdumduymaz bir erkek karakter var, onu yola getirecek masum bir kadın var ve elbette öykünün merkezinde Amerikalılar dışında kimsenin kafasının basmadığı beyzbol var... “Yetenek Avcısı” bu tip bir filmin yapması gereken her şeyi harfiyen yerine getiriyor. Eksiği veya falsosu az da olsa var ama esas problemi bu tip başarı öykülerinden ayırıştırabilmemiz için tek bir özgün yan barındırmaması.

Hollywood’un artık başarı öykülerini sinemaya aktarmak için bekleyecek sabrı bile kalmamış! Henüz 2008’de yaşanmış bir öykü bu. Spor menajeri J.B. Bernstein (Jon Hamm), Hint asıllı ortağı Aash’le (Aasif Mandvi) bir ajans yönetmektedir ama şirket müşterisizlikten deyim yerindeyse meteliğe kurşun sıkmaktadır. Acilen bir hamle yapmaları gerekmektedir. Son umutları olan bir NFL oyuncusunu da rakip ajansa kaptırınca yaratıcılıklarını zorlayacak bir hamle yapmak dışında geriye bir seçenekleri kalmaz. Bir türlü yıldız bir oyuncuyu bağlayamayınca kendi yıldızlarını kendileri yaratmaya karar verirler. 1 milyardan fazla insanın yaşadığı Hindistan’da beyzbola (top fırlatmaya desek daha doğru) yetenekli gençler arasında bir yarışma düzenlerler. Kazanan Rinku (Suraj Sharma) ve Dinesh’i (Madhur Mittal) Amerika’ya getirip eğitmeye başlarlar.

Bu arada tabii tipik Amerikan rekabeti devreye girer: Sermaye sahipleri, genel menajerler, basın, antrenörler ve kısıtlı zamanda yetişmesi gereken seçmeler... Gençler kapitalizmin merkezine uyum sağlamakta zorlanır, J.B. ise başta ‘mal’ gözüyle baktığı bu çocuklara yeterince ilgi göstermezken mali

sıkıntılarla boğuşup durur. Bunlar olup biterken evinin müstemilatında kalan kiracısı Brenda’yla yakınlaşmaya başlar.

Hikayenin geri kalanını sıradan bir sinemaseverin bile tahmin etmemesi imkansız.

Gözünü para bürümüş, duygusuz, kadın avcısı kapitalist rollerinin son yıllardaki aranan ismi Jon Hamm’in biraz da gerçek J.B. Bernstein’i andırdığı için bu role seçildiğini düşünmemek imkansız (Kapanış jenerikleriyle birlikte aynı kıyaslamayı yaparken bakalım siz de böyle mi düşüneceksiniz). Adam o kadar kendine Müslüman ki, Tac Mahal’in önünde duruyor ama bu müthiş esere dönüp bakmıyor bile. Telefonda konuştuğu Brenda bu konuda onun adına daha fazla heyecanlanıyor! İşte bu bencil spor menajerinin önderliğindeki iki Hint gencinin Amerika’ya gelip bir asansör gördüklerinde

büyüledikleri an internette de kimilerince 'ırkçı bir sahne' olarak yorumlanmış. Filmin yaratıcıları da öykünün zaman zaman ırkçılığın kıyılarında gezebileceği (veya böyle yorumlanabileceği) hesabıyla J.B.'nin ettiği ırkçı bir laf üzerinden durumdan haberdar olduklarının mesajını iletir gibiler.

Şunu da eklemeyelim, laf ırkçılıktan açılmışken, ilginçtir, J.B.'nin ortağı Aash'in Hint asıllı olmasının bahsi de nasıl oluyorsa film boyunca, özellikle de bizim acemi beyzbolcular Yeni Kıta'ya ayak bastıktan sonra bile hiç açılmıyor.

Son yıllarda üst düzey Hollywood filmlerine de besteler yapan Hint asıllı kompozitör A.R. Rahman'ın tınları eşliğinde Hint diyarını dolaşmak zaman zaman heyecan verici anlar yaratıyor.

Sonuç olarak yönetmen Craig Gillespie ve çektiği başarılı bağımsız filmlerden tanıdığımız (ve bu projede adı biraz emanet duran) senarist Thomas McCarthy'nin Disney kanatları altında kotardıkları bu ısmarlama proje ana hedefine ulaşıyor, yani yüreklerle dokunmayı biliyor. Amerikan Rüyası'nın dikenlerini 'cilala parlat' usulüyle temizliyor ve bize öyle servis ediyorlar.

Hint mutfağının ne denli baharat temelli olduğu bilinir. Bu film ise öyküsüne çeşni katacak baharatlardan yoksun olduğu için biraz yavan olmuş. Türkiye'de köri soslu tavuk yemek gibi bir şey...

Kapanış jeneriklerinde karakterlerin gerçek hallerini göreceksiniz.

Alan Arkin'in 'huysuz ve tatlı adam' portrelerinden gına geldi.

J.B. O KADAR KENDİNE MÜSLÜMAN BİR ADAM Kİ, TAC MAHAL'İN ÖNÜNDE DURUYOR AMA BU MÜTHİŞ ESERE DÖNÜP BAKMIYOR BİLE. TELEFONDAKİ BRENDA DAHA FAZLA HEYECANLANIYOR!

PITIRCİK TATİLDE

ORJİNAL ADI Les Vacances
Du Petit Nicolas

YÖNETMEN Laurent Tirard

OYUNCULAR Mathéo Boisselier,
Valérie Lemercier, Kad Merad

YAPIM 2014 Fransa

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Bir Film (Film Ltd.)

**OKULLARIN TATİL OLMASININ
ÇILGIN COŞKUSUYLA BAŞLAYAN
“PITIRCİK TATİLDE”, SADECE
ÇOCUKLAR DEĞİL, YETİŞKİMLER
İÇİN DE EĞLENDİRİCİ.**

SEMPE VE GOSCINNY İKİLİSİNİN, 1950'LERDE GEÇEN MACERALARINA RAĞMEN GÜNCELLİĞİNİ VE EVRENSELLİĞİNİ koruyan çocuk kahramanı Nicolas, ya da bizdeki adıyla Pıtırıcık, sinemada ikinci kez karşımızda. Bu kez yaz sezonuna uygun olarak okulların tatil olmasının verdiği cılgın coşkuyla başlayan “Pıtırıcık Tatilde”, sadece çocuklar için değil, yetişkinler için de eğlendirici. Bunun nedenlerinden biri, 1950'lerin retro atmosferini perdeye taşımaktaki başarısı. Filmin bir yerinden her an Mösyö Hulot çıkabilirmiş gibi hissettiren de bu etki zaten. René Goscinny'nin yarattığı Galyalı savaşçı Asteriks'in sinemadaki son halkasına imzasını atan Laurent Tirard, “Pıtırıcık”ı (Le Petit Nicolas) da yönetmişti. Goscinny'nin dünyasına aşina olusunun, “Pıtırıcık Tatilde”yi sıradan bir çocuk filminden çıkarmasına yardımcı olduğu ortada.

Pıtırıcık serisinin en önemli özelliği yetişkinlerin dünyasını çocuk kalbi ve ruhuyla görmesi, bu yüzden de naif ve eğlenceli olması. Pıtırıcık'ın dünyasında aşk, flört, hatta dozunda

erotizmin yer alması şaşırtmamalı. Ne de olsa cinsellik insan yaşamının bütününe yayılıyor. Goscinny de bunu sempatik bir şekilde Pıtırıcık'ın dünyasına yerleştirmeyi başarıyor.

Pıtırıcık'ın anne ve babası her yıl yaz tatilini nerede geçirecekleri konusunda tartışıyor ve genelde tartışmanın galibi evin erkeği konumundaki anne oluyor. Ama bu kez babanın dediği oluyor ve deniz kenarına gidiliyor. Pıtırıcık, mahalledeki gözdesi Sırma'yı geride bırakıyor, tatilde yeni arkadaşlar ediniyor ve bir başka güzele, Cincime'ye gönlünü kaptırıyor! Yolculuğun kırsal alandaki trafik keşmekeşiyle Godard'ın “Haftasonu”suna (Week End) da selam gönderen film, yarattığı 1950'lerin atmosferiyle ve Pıtırıcık'ın annesinin sinema yıldızına dönüşme ihtimalini anlatan sahneleriyle ilgiyi hak ediyor.

Çocukların yanında yetişkinler de pek çok espriden tat alacak.

Pıtırıcık'ın babası, otelde flört ettiği sarışın kız ile yüzmeye gidiyor ama orada ne olduğunu görmüyor!

BELA

MAYMUNLAR CEHENNEMİ: ŞAFAK VAKTİ

MOTEL

YETENEK AVCISI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AYIN							
BELA		★★★		★★★	★★		
İLK GÖRÜŞTE AŞK							
İNCE BUZ, KARA KÖMÜR			★★★★				★★★
MAYMUNLAR CEHENNEMİ: ŞAFAK VAKTİ		★★★★★	★★	★★★★★	★★★★	★★★★	
MOTEL		★★					
PİTİRCİK TATİLDE							
YETENEK AVCISI		★★					★★
DERİNDEKİ YARATIK		★					
EJDERHANI NASIL EĞİTİRSİN 2				★★★★★			
GECE PLANI							★★★
GEÇMİŞİN İZLERİ	★★	★★★★	★★		★★		
GÖL ZAMANI			★				
GÖZ		★★★★		★★★★			
HAYATIMIN EN KÜTÜ GECE		★★		★★★★			
MEZARINA TÜKÜRECEĞİM 2	★	★★		★★			
ÖTEKİ		★★★★			★★★★		
PİSLİK		★★★★		★★★★	★★★★		
TAKİP					★★★★		★★★★★
TOM ÇİFTLİKTE			★★★★		★★		★★
TRANSFORMERS: KAYIP ÇAĞ	★★	★★		★★	★★		
UÇUŞ 7500	★	★★		★★	★		★★
HAYATIMIN YAZI				★★★★	★★★★		
SADECE AŞIKLAR HAYATTA KALIR		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	
SON KALAN	★	★★		★	★		

ALMANYA MUTLAKA ‘GERİ DÖNER’: “BERN MUCİZESİ”

Dünya Kupası'nın finalinde Arjantin'le karşılaşacak olan Almanya, maçı kazanacak ve kupayı havaya kaldıracak. Hatta Almanlar **yenik** duruma düşse bile mutlaka 'geri dönecek'. İnanmayan, 1982'deki yarı final maçını hatırlasın ve 1954 finalini anlatan **"Bern Mucizesi"** filmini seyretsin!

FUTBOLA İLİŞKİMDE KENDİMİ 'HASTA', 'DELI' YA DA 'FANATİK' VB. ŞEKLİNDE TANIMLAYACAK DEĞİLİM AMA BİR 'FUTBOL DÜŞKÜNÜ' OLDUĞUMU, MÜSAADENİZLE BİR KEZ DAHA BELİRTEYİM. İSTEYEN, 'DÜŞKÜNLÜK'TEN kast ettiğim durumu, Eduardo Galeano'nun o meşhur "Ben basit bir futbol dilencisiyim. Elimde şapkam, dünyanın dört bir yanını geziyor ve stadyumlarda yalvarıyorum: Tanrı rızası için, güzel bir maç lütfen!" sözündeki 'dilencilik' vurgusuyla eş anlamlı biçimde de kabul edebilir. Ama tabii, Galeano'dan küçük bir farkım da var ki 'futbol sadakası' konusunda ayırım yapmam, maçların 'güzel'ini 'çirkin'ini ayırt etmem, 'futbol tanrısı'nın önünde yalnızca 'güzel bir maç' dileği için diz çökmem, her türlü sü kabulümdür.

Fenerbahçe ve Altay taraftarıyım ama İstanbul'a gelen her İzmir takımını da izlemek için elimden geleni yaparım. Futbola 1970'lerin başlarında sevdalanan her çocuk gibi, "Önce onlar vardı!" dediğim, televizyon sayesinde ilk tanıştığım yabancı takımlar olan Juventus, Real Madrid, Ajax, Bayern Münih, Sunderland ve St. Etienne'e sadakatimi sürdürürüm. Yabancı ulusal takımlar arasında ise 1974 Dünya Kupası'ndan, yani 'Batı Almanya' günlerinden bu yana Almanya'nın üstüne takım tanımam. Maier, Vogts, Breitner, Schwarzenbeck, Beckenbauer, Netzer, Grabowski, Hoenes, Bonhof, Müller, Hölzenbein'li efsane kadroya saygım ve sevgim büyüktür. Schumacher'in, açıkça hayvani bir hareketle ve sarı kart bile görmeden Battiston'un birkaç kaburgasını kırması hariç, Alman futboluna yönelik hayranlığımı pekiştiren ve futbolda 'geri dönüş' kavramıyla tanışmamı sağlayan maç ise İspanya 1982'nin yarı finalindeki Almanya-Fransa (8 Temmuz)

karşılaşmasıdır.

Almanya, Littbarski'nin golüyle öne geçmiş, Fransızlar 'orkestra şefi' Platini'yle beraberliği yakalamış ve normal süre 1-1 bitmişti. Uzatmada Fransa, Tresor ve Giresse'in golleriyle durumu 3-1'e getirmiş, maçın böyle biteceği sanılırken, oyuna o dakikalarda (sonradan Beşiktaş'ın teknik direktörlüğünü yapan Briegel'in yerine) giren Rummenige'nin attığı ve attırdığı gollerle tabelaya 3-3 yazılmış, iş seri penaltılara kadar gitmiş, Almanya Fransa'yı eleyerek finale çıkmıştı. Schumacher'in 'yüzyılın maçı' dediği bu karşılaşmanın bazı anlarını, Rummenige'nin oyuna "Tamam, bana bırakın, hallederim" dercesine girişini hâlâ çok net hatırlıyorum.

Sonradan öğrendim ki Almanya'nın ilk 'geri dönüşü' değilmiş bu; bir benzeri 20 yıl öncesinde 1954'te İsviçre'deki dünya kupasında da yaşanmış ve adına da "Bern Mucizesi" denmiş. Bu maçın ayrıntılarına dalmayayım; Almanların, eleme grubunda sekiz gol yedikleri (8-3) 'yenilmez armada' Macarlarla finalde de karşılaştığını, 2-0 geriye düştükten sonra üç gol atıp maçtan 3-2'lik galibiyetle ayrıldıklarını not düşmekle yetineyim ve dikkatleri bu maçı öyküleyen "Bern Mucizesi" (Das Wunder Von Bern) adlı enfes filme çekeyim.

Profesyonel futbolculuktan gelme 1959 doğumlu Alman yönetmen Sönke Wortmann'ın imzasını taşıyan 2003 yapımı film, İkinci Dünya Savaşı'nda babaları esir düşen bir Alman ailesinin futbol tutkunu oğlunun ve yeni evlendiği karısıyla balayına gitmek üzereyken İsviçre'de dünya kupasını izlemekle görevlendirilen bir spor gazetecisinin yaşadıkları üzerinden o tarihi maça odaklanıyor. Küçük Matthias'ın Rusya'da

esaret yaşayan babası yıllar sonra çıkıp geliyor... Gazeteci Paul'ün şımarık karısı da sonunda futboldan iyi kötü zevk almaya başlıyor... Kupa maçları finale dek görsel olarak pek aktarılmasa da Almanya'nın savaştan sonra katıldığı ilk dünya kupasının yarattığı heyecan beyazperdeden bile fazlasıyla hissediliyor... Ve böyle bir hikaye elbette ki 'mutlu son'la noktalanıyor, Almanya 'geri dönüyor'.

1954'ten 2014'e... Tam 60 yıl sonra Almanya, en çok yarı final ve final oynayan takım ünvanıyla, Arka Pencere'nin yayın gününden iki gün sonra Arjantin'le bir başka final oynayacak ve eminim ki birkaç farkla geri düşse bile bir kez daha 'geri dönmeyi' başaracak! Tabii eğer bir mucize olmazsa...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

MR. SMITH WASHINGTON'A GİDİYOR

'Pembe gerçekçilik'in babası **Frank Capra'nın 1939 tarihli** başyapıtı "Mr. Smith Washington'a Gidiyor" (**Mr. Smith Goes To Washington**), başkarakteri Jefferson Smith aracılığıyla yel değirmenlerinin üzerine gidiyor, '**insan olmak**' (ya da olmamak) denen şeyin neye benzediğini gösteriyor, mücadeleye devam edersek 'düşlerimizdeki özgür dünya'ya önünde sonunda kavuşacağımızı hissettiriyor. **James Stewart** ise leş kargalarının arasında hayatta kalmaya çalışan 'güzellik'in beyazperdedeki yüzüne dönüşüyor bu '**zamanlar ötesi**' filmde.

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ 21. YÜZYILIN PİSLİĞİNE 20. YÜZYILIN İLK YARISINDAN PROJEKSİYON TUTMAK PEK DE KOLAY OLMAZA GEREK; UZUN GEÇMİŞİNİN HİÇBİR ŞEY ÖĞRETMEDİĞİ İNSANOĞLUNU KAZIĞA OTURTMAK... KİM BİLİR, HİÇBİR ŞEY DEĞİŞMEDİĞİ İÇİN KOLAYDIR BELKİ DE BUNU YAPMAK... DENEYİMLERİNDEN DERS ALMAK GİBİ BİR özelliğe sahip olmayan insanlık, onca kıyım ve kıyamete sahne olan tarihine rağmen 'ihtiras'tan geri adım atmaya niyetli değil belli ki. Elde ettiğini korumak için her şeyi yapmayı 'hak' görmek onun fitratı. Makyavelizmin 'vicdan'la herhangi bir alışverişi olmadığı için de bu devranın aynı şekilde dönmesiye kaçınılmaz bu durumda! Buna bir de "Ne yapsan yerler!" mantığını yerleştirince 'yeni düzen'in tekerine çomak sokmak da iyice zorlaşıyor haliyle...

Bir Frank Capra filmi izlerken, onu bugünün dinamikleriyle değerlendirmek de kaçınılmaz oluyor. Üstat, neredeyse her filmiyle sonraki dönemlere ışık tutarken, eskimeyen (eskimeyecek) bir formül üzerinden yürüyor zira. Evet, sinema diliyle zaten eskimiyor, hatta günden güne yeniliyor kendini, bütün kuşaklara rehberlik ediyor, ama bizim asıl meselemiz anlattıkları ve bunları insanoğlunun ruhuna yansıyan biçimde beyazperdeye yansıtması.

'Pembe gerçekçilik'in babası Frank Capra'nın 1939 tarihli başyapıtı "Mr. Smith Washington'a Gidiyor" (Mr. Smith Goes To Washington),

işte tam da böyle bir film. İnsanın 'hak arayışı'nı sembolleştiren, buna karşılık da rakiplerinin (gücün) onu yerle bir etmek için ellerinden geleni yapmalarını ifşa eden bir film bu. İnsanlığı yerin dibine batırırken, bir yandan da onu el üstünde tutma çabası var burada. Böylesi bir paradoksun bulunduğumuz yeri harfiyen tarif ettiğiniyse söylemeye bile gerek yok! Yanlış hiçbir şekilde gösterilmeyen insan evladının giderek (ve ister istemez) 'kutsallaşması' da bu gidişatın bir ürünü. 'Dokunulmazlık', biraz da böyle bir şey işte!

"Mr. Smith Washington'a Gidiyor"u bugünden bakarak izlemek müthiş bir deneyim, öncelikle bunu söylemek lazım. Sonra da bu deneyimin bize yüklediklerini açmaya çalışmalı, ki bir yere varabilelim...

Genç ve idealist bir taşralının 'atanarak' senatör olması ve kendini Washington'un kir pası içinde bulması anlatılıyor bu lezzetli Frank Capra filminde. Hikayesiyle Oscar'a uzanan yapım, işte bu hikayeyle avuçlarının içine alıyor bizi. Jefferson Smith'in idealist ve alabildiğine naif duruşunu 'modası geçmiş' bulabilirsiniz, 'yel değirmenleri'ne karşı kafasının dikine gitmesini. Ancak, onun mücadelesinin yalnızca sıradan bir hak arayışı olmadığını, bütün bir insanlık tarihinin ona yüklediği sorumlulukla ivmelendiğini de kabul etmek gerek. Muktedirler tarafından istedikleri zaman oynatabilecekleri bir 'kukla' olsun diye

seçilen, ama zaman geçtikçe bir 'tehdit'e dönüşen Jefferson'ın inancı, ortaya öyle bir resim koyuyor ki tadından yenmez! Senatonun köhnemiş ve kirlenmiş üyeleri arasında ışıldayan adamımız, tertemiz olmasının bedelini ona ödetmeye niyetlenenlere karşı inatçı ve kararlı bir tutum sergiliyor. Onu 'silmek' için basınını ve polisini acımasızca kullanan, manipüle ettiği halkı da Jefferson'a karşı ayaklandıran 'güç'se yenilmeye mahkûm olduğunu bilmiyor. Bilse de sonunu geciktirmek için hoyratça saldırıyor 'temiz' olana. Önce kendi safına çekerek kirlenmeye çalışıyor, olmayınca da bütün silahlarını kullanarak bataklığa sürüklüyor onu.

Buradaki asıl mesele, Jefferson'ın karşısındakilerin 'beklenen' tutumlarından ziyade, genç senatörün yalınlığa kapılmayıp 'değiştirmek' için gösterdiği azim. Atalarının kan ve gözyaşı karşılığı kazandığı 'özgürlük' için o da bugün savaşmak zorunda, acılarla kazanılmış hakkını iade etmek istemiyor. Özgürlüğüne göz dikenlere karşı gözü kara bir refleks gösteriyor, inandıklarının yalnızca bir anayasa maddesi olarak kalmasına itiraz ediyor. 'Herkes karşı tek başına' hissetse de onun gibi düşünenlerin sayısı az değil, sadece korkutulmuş ya da manipüle edilmişler. Senatonun gündemini kilitleyecek Jefferson'ın uzun yürüyüşü, bir yandan genç adama karşı

saldırıları ve karalama kampanyalarını yoğunlaştırırken, öte yandan da bir tür 'uyanış'ın tetikleyicisi oluyor. 'Umut' arayan insanların, özellikle de çocukların desteğini arkasına alıyor Jefferson, yenilmeyeceğini hissediyor.

"Mr. Smith Washington'a Gidiyor", James Stewart'ın ne müthiş bir oyuncu olduğunu da gösteriyor bir yandan. Hikayeyi tek başına sürükleyerek kendisine olan hayranlığımızı sonuna kadar hak ettiğini belgeleyen aktör, Jefferson Smith'in kimliğinde 'iyi insan'ı tarif ediyor bize. Leş kargalarının arasında hayatta kalmaya çalışan, hiç durmadan mücadele eden, idealleri için canını bile feda etmeye hazır ve 'insan olmak' adına ayakta kalmak zorunda olan bir 'güzellik'in beyazperdedeki yüzüne dönüşüyor James Stewart. Bu filmin öncesinde "Bir Gecede Oldu" (It Happened One Night) ve "Bay Deeds Şehre Gidiyor" (Mr. Deeds Goes To Town) gibi başyapıtlara imza atan Frank Capra ise alabildiğine 'sert' bir hikaye anlatsa da, bunu 'pembe gerçekçi' bir formüle yaslayabileceğini gösteriyor bir kez daha. Samimiyetini bir an bile kaybetmiyor ve bize tutunabileceğimiz bir dal sunuyor anlattıklarıyla. Ve bu dala tutunarak insan kalabileceğimizi, 'kötülük' karşısında yıkılmayacağımızı hissettiriyor, 'düşlerimizdeki özgür dünya'ya önünde sonunda kavuşacağımızı bir de...

HARLAN COUNTY U.S.A.

Barbara Kopple'ın 1976 tarihli **Oscarlı** belgeseli "Harlan County U.S.A.", ABD tarihinin en önemli **madenci** grevlerinden birinin öncesini, sırasını, sonrasını ve çevresine aldıklarını anlatıyor. Film, ele aldığı konuyu en içeriden gözlemleyen hem **şanslı** hem de **becerikli** bir belgesel.

YASLI BİR MADENCI, KAÇINILMAZ BİR ŞEKİLDE POLİTİK BİR KİMLİK KAZANISINI ŞÖYLE ANLATIYOR "HARLAN COUNTY U.S.A."IN İLK DAKİKALARINDA: "O GÜNE KADAR İŞİM DİŞINDAKİ BİRÇOK ŞEYDEN BİHABERDİM. ANCAK O GÜN BİRÇOK ŞEYİ ANLADIM. BİZE İŞİMİZE GERİ DÖNMEMİZİ SÖYLEYEN HERKESE 'BOŞ VERSENE' DEDİK. MAŞLARIMIZ artana kadar hiçbir yere gitmeyecektik. Politikacılar, din adamları gelip bizi bu kararımızdan geri döndürmeye çalıştılar. Ancak boyun eğmedik. Böylece kömür şirketi maaşlarımızı arttırdı. Belki zam çok küçüktü ama dayanışma sayesinde, birliğimiz sayesinde taleplerimizi kabul ettirebileceğimizi anladık. Ancak tek anladığımız bu değildi. Aynı zamanda politikacıların şirketlerle birlikte çalıştığını anladık. Katolik hiyerarşisinin şirketlerle birlikte çalıştığını anladık. Bizim dışımızdaki herkesin şirketlerle birlikte çalıştığını anladık."

Barbara Kopple, Amerikan tarihinin en büyük, uzun ve önemli grevlerinden birini anlattığı belgeseli "Harlan County U.S.A."e başlarken, yönetmenin asıl amacı Joseph Yablonski'nin cinayetinin ardından adı şaibelere karışan UMWA (Amerika Madenciler Birliği) başkanı Tony Boyle'un koltuğundan indirilme çabasını anlatmakmış. Bu sebeple de koltuğun yeni adayı Arnold Miller'ın seçim kampanyası üzerine bir izlek kurulmuş ve çalışmalar başlamış. Kimsenin bilmediği ise tam bu sırada maden işçilerinin daha iyi bir çalışma ortamı, güvenlik ve insancıl maaşlar için büyük bir greve başlayacağıymış. Nihayetinde Kopple, bambaşka bir hedefle yola çıktığı süreçte belki de tarihin en ilgiye mazhar madenci filmlerinden birini kotarmış.

"Harlan County U.S.A."de konu alınan maden şirketinin kârları 1975 yılında tam %170 oranında artmış. Buna paralel %7 artan yaşam pahalılığının karşısında işçi maaşları yalnızca %4 oranında artmış. Bütün bunlar yetmezmiş gibi aynı dönemde başka madenlerde yapılan tahkikatların hepsi insan yaşamını korkunç bir şekilde tehdit eden ihlallerin yapıldığını açıkça gözler önüne sermiş. Kısacası, madencilerin yerin metrelerce altına birkaç kuruş para için girerek işini yapmasını bekleyen 'herhangi' bir maden şirketi, kendi üzerine düşen ve çapına oranla oldukça basit görünen görevlerin hiçbirini yerine getirmemiş. Beklendiği üzere 1968'de yerle bir olan bir madende 78 kişi hayata veda etmiş. Bütün bunlar günümüzden yaklaşık elli sene önce cereyan ederken, madenciler, kendilerine karşı gizliden gizliye birleşen bu karanlık gücü nasıl alt edebileceklerini düşünmeye başlamışlar.

Ekonomik sistemin çok basit ve bir o kadar ürkütücü bir dizgisi var. Malumun ilanı, az basamaklı bir merdivende, komşularımızla iyi geçinmeye çabalayarak yaşıyoruz. Yukarıdaki basamaklar

aşağıdakilerin üstüne baskı yapıyor. Aşağıdaki basamakların ise hacimce daha geniş olduklarını; daha fazla yük taşıdıklarını ve mutlak suretle daha sağlam olduklarını fark etmesi gerekiyor. Kopple'in belgeseli bir farkındalık kazanma, daha doğrusu bir farkındalığı sahaya yansıtırma hikayesini anlatıyor aslında. Bir madenin madencileri, ne olursa olsun, ne gibi bir psikolojik ya da fiziksel şiddet karşılıklarına çıkarsa çıksın, direnmeye karar veriyorlar. Günden güne politikleşiyor, günden güne güçleniyorlar. Etraflarında ne varsa bu direnişin içine katmayı, bir elin farklı parmakları olmaksızın bir yumruk haline gelmeyi başarıyorlar. Şarkılar, türküler, sloganlar söyleniyor, direnişle madenciler arasında büyük bir aşk başlıyor ve karşılıklı o heybetli, canavarlaşmış ve tavizsiz bürokrasiyle aralarında yaşanacak bir savaşın fitili ateşleniyor. Bir süre sonra bir arada kaldıkları sürece hiçbir savaşı kaybedemeyeceklerini anlıyorlar.

Barbara Kopple'in belgeseli, yönetmenin belgeselci şansıya adeta önüne altın tepside sunulan malzemeyi bir sünger gibi çekiyor. "Harlan County U.S.A.", görsel üslubu dışında hiçbir yönetmen müdahalesini bünyesinde barındırmayan bir belgesel. Madenciler konuşuyor, olaylar cereyan ediyor, direniş tüm rüzgarıyla ülkeyi kasıp kavuruyor ve Kopple, sabırlı ve ne istediğini bilir bir şekilde kenardan gözlemliyor. "Harlan County U.S.A."in klasikleşmiş enformatif bir tavrı reddederek dönemini sakın bir şekilde kolaşan eden, olgun bir ruhlara kotarılmış olması en büyük farklılığı. Kısacası, anlatılan hikayenin çarpıcılığı bir yana, Kopple'in büyük gazeteciliği bir yana...

"Harlan County U.S.A."in yapım tarihi 1976. Yani teknolojideki gelişmelerin iyiden iyiye ivmelendiği, dünya ülkelerinin entegrasyonunun hız kazandığı, küreselleşmenin emeklemeyi bıraktığı dönemlerin başı... Şu an ise 2014 yılındayız. Artık dünya, eski belgesellerin bize gösterdiğinden çok farklı bir yer. Her gün, bir öncekinden daha büyük bir hızla değişmeye de devam ediyor. Ancak bazı şeylerin değişmesi için, zamandaki kırılmalardan çok daha farklı bir şey gerekiyor. Ülkemizde, sadece ihmalkarlıkların ve umursamazlıkların mahsulü olarak yaşanan Soma Katliamı da bunu gösterdi aslında. Kötülük, karşısında yalnız kalabileceğimiz bir mefhum değil. Direnmek ise minimum bir kişiyle başlayabiliyor. Belki de o karanlık, ölümcül madenlere yok pahasına inmeden önce -kolay olmasa da- bir durup düşünmek gerekiyor. Çünkü "Harlan County U.S.A." gösteriyor ki dayanışmada çareler tükenmezken kapitalizmde çareler tükeniyor. Boş mukaveleye imza atanın patronlar olacağı günlerin gecikmemesi belki de yakındır.

HAYATIMIN YAZI

ORJİNAL ADI The Way, Way Back
YÖNETMENLER Nat Faxon, Jim Rash
OYUNCULAR Steve Carell, Toni Collette,
Allison Janney, Sam Rockwell,
AnnaSophia Robb, Amanda Peet
YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 99 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET As Sanat (Tanweer)

İYİ OYUNCULAR,
GÖRÜNTÜLER, MÜZİKLER
VE GARANTİLİ BİR
YÖNETİM, AMA ÇOK
KLİŞE FİLM...

SIKINTILI ERGEN' HİKAYELERİ AMERİKAN BAĞIMSIZ FİLMLERİNİN PEK SEVDİĞİ BİR HİKAYE TÜRÜDÜR. BİR DE DAĞILMIŞ DA toparlanmaya çalışan aileler... Biz nasıl belli temalara karşı daha meyilliysek özellikle Amerikan seyircisi de bu filmlerin sevdikleri iyi kadrolu, eli yüzü düzgün olanlarına hep ilgi gösterir.

“Hayatımın Yazı” tam da bunların bir karışımı olmuş. Oyunculuktan gelme iki yönetmen arkadaş Nat Faxon ve Jim Rash daha önce benzer temalarda dolaşan Alexander Payne filmi “Senden Bana Kalan”ın (The Descendants) senaryosuna imzalarını atmışlar. “Hayatımın Yazı” ikilinin yönettiği ilk sinema filmi.

Aslında afişinde bile bir “Aşk Mevsimi” (The Graduate) çağrıştırması var. Zaten filmi izledikçe bir sürü film akla gelmeye başlıyor ve tanıdık sulara doğru girdikçe de cazibesini yitiriyor. 14 yaşındaki Duncan’ın boşanmış annesinin yeni sevgilisinin yazlığında geçirdiği günlere odaklanan senaryo tam da bu tip hikayelerin tüm klişelerini içinde barındırıyor. Duncan annesinin erkek arkadaşı Trent ile hiç anlaşıyor. Zaten

etrafına da kapalı bir çocuktur. Karşı cinsle de iletişim sorunu yaşıyordu. Trent’in aynı yaşlardaki kızının alaycı tavırları da duruma tuz biber ekerken, bu sayfiye kasabanın su parkında çalışan Owen ile tanışması onun için bir dönüm noktası olur. Owen tam da onun ihtiyaç duyduğu bir baba figürü olarak gidişatı tümünden değiştirir...

Filmin ilk takılacağınız noktası; Duncan’ın olanca durgunluğu ve sıkıcılığına rağmen (bunda hem senaristlerin hem de oyuncusu Liam James’in kabahati var) Owen’ın onunla ilgilenmesinin, su parkındaki diğer çalışanların onu hemen bağrılarına basmasının ikna edici karşılıkları pek yok. Eğlenceli kimi sahnelerine rağmen filmin ‘rutin’ini kavradığınız anda beklediğiniz ya da filmin başlangıçta vaat ettiği lezzeti bulamamaya başlıyorsunuz...

Steve Carell tek bir eğlenceli sahnesi olmasa da, kötü adamı da oynasa kendini zevkle izlettiren bir aktör...

Trent’in kızkardeşi Betty’nin klişe karakteri mi yoksa oyuncusu Allison Janney’e mi eksi puan versek?

SADECE AŞIKLAR HAYATTA KALIR

ORJİNAL ADI Only Lovers Left Alive

YÖNETMEN Jim Jarmusch

OYUNCULAR Tilda Swinton,

Tom Hiddleston, Anton Yelchin,

Mia Wasikowska, John Hurt, Jeffrey Wright

YAPIM/SÜRE 2013 İngiltere-Almanya-

Yunanistan, 119 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng.

ŞİRKET Bir Film (Mars Production)

**DAHA GENÇ OLSAYDI
TOM HIDDLESTON
YERİNE DAVID
BOWIE'Yİ SWINTON İLE
İZLEYEBİLİRDİK...**

JIM JARMUSCH, YENİ FİLMİNDE ÖZELLİKLE 2000'Lİ YILLARLA BİRLİKTE 'SULANDIRILAN' VAMPIR FENOMENİNE KENDİ penceresinden bakıyor ve kendi vampirlerini yaratıyor.

Yüzyıllardır sevdalarını ayakta tutmayı başaran iki 'vampir âşık' var hikayenin merkezinde. Bu süreçte defalarca sınanan aşklarını sınırsızca yaşamak için savundukları 'alan'sa giderek daralıyor, insanoğlunun 'kirlili' kanının etkisiyle. Dejenerasyonu hızlanan, çöküşü kaçınılmaz olan insanlık, vampir âşıklarımızı da tehdit eden bir noktaya kadar taşıyor işin vahametini. Adam (Adem) ve Eve (Havva) isimlerini taşıyan kahramanlarımız, onların dünyasına sızan Eve'in kardeşi Ava'nın (bu isim de Havva'yı çağırıştırıyor) varlığıyla da yeni bir 'sınav dönemi'ne giriyorlar...

Jim Jarmusch'un filmi, kaçınılmaz biçimde Tony Scott imzalı "Açlık"ı (The Hunger) hatırlatıyor. Ve hikayeyi biraz daha kazıdığımızda, Nicolas Roeg imzalı "Dünyaya Düşen Adam" (The Man Who Fell To Earth) geliyor aklımıza. Her iki filmin başrolünde de David Bowie'nin olmasıysa

bir tesadüf değil bizce. Biraz daha genç olsaydı, burada da Bowie'yi görebilirdik başroldeki Tom Hiddleston'ın yerine!

"Açlık"taki vampir âşıklarınkine benzer motivasyonlara sahip buradaki karakterler, ki bu durumun filmi de sırtlayıp götürdüğü söylenebilir. "Dünyaya Düşen Adam"da da 'aşkın ölümsüzlüğü' kavramının 'maddenin ölümsüzlüğü'yle aynı çizgiye oturması söz konusu, ki Jarmusch'un filminde de 'net' biçimde karşımıza çıkan bir olgu bu. Her iki filmin bir kazana atılıp eşleştirilmesiyle ortaya çıkmış gibi "Sadece Aşıklar Hayatta Kalır". Temel motivasyonu 'aşk' olan, ama bunu 'ölümsüzlük'le daha da anlamlı kılan bir çizgiye sahip film ve bu çizgide yürürken sergilediği tutarlılık da gözden kaçacak gibi değil.

Detroit'i mekan edinen film, bu seçimiyle de 'çöküş'ün profilini çıkarmanın üstesinden geliyor.

İki başrol oyuncusunun 'baskın' görüntüleri, diğerlerinin 'silik' kalmasına neden oluyor.

SON KALAN

★
ORJİNAL ADI Lone Survivor
YÖNETMEN Peter Berg

UYUNCULAR Mark Wahlberg, Taylor
Kitsch, Emile Hirsch, Ben Foster, Eric Bana
YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 116 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.
ŞİRKET As Sanat (Chantier)

KAMERASINI ARTIK
İYİCE AMERİKAN
ORDUSUNA KİRALAMIŞ
BİR YÖNETMEN OLARAK
PETER BERG...

OYUNCULUKTAN GELEN VE MICHAEL MANN'IN DE BİZZAT DESTEKLEYEREK 'PIŞMESİNİ' SAĞLADIĞI PETER BERG'ÜN TEKNİK anlamda iyi bir yönetmen olduğunu rahatlıkla söyleyebilmek mümkün. Özellikle tüm Amerikancılığına rağmen "Krallık" şık ve stilize bir film. "Friday Night Lights" da spor draması türünde iyi bir örnekti. Amerikan sağının en belirgin destekçilerinden biri olan Berg'ün özellikle de aksiyon sahnelerinde kendisini gösteren yönetmenlik becerisini son iki filmde Amerikan ordusuna sırtını dayayarak iyice heba ettiğini söylemek mümkün... İlki bir kutu oyunundan uyarlanan (!) "Battleship"ti, diğeri de gerçek bir olaydan yola çıkılarak yapılmış bu film, yani "Son Kalan".

Gizli bir El Kaide operasyonu sırasında Afganistan dağlarında Taliban askerleriyle burun buruna gelen dört Amerikalı askerin hikayesini anlatıyor film. Bunu kurulu saat gibi işleyen bir anlatı sistemiyle yapıyor üstelik. Önce düşmanın ne kadar 'vahşi' olduğunu göster, sonra kahramanlarını tanıtır, ne kadar da 'aile adamı' olduklarını nasıl da iyi askerler olduklarını göster.

Sonra onları düşmanla karşı karşıya getir... Bizim "Nefes: Vatan Sağolsun" da böylesi bir formüle yakın bulunduğu için eleştirilmişti ama "Son Kalan"ın yanında "Nefes" gayet ortadan bakan bir film olarak anılabilir!

Bu dört profesyonel asker ilk büyük hatalarını dağda karşılaştıkları çobanları serbest bırakarak yapıyorlar! Sonrasında da peşlerindeki Araplardan bir türlü kurtulamıyorlar... Film boyunca sürekli konuşuyorlar birbirleriyle ama hiçbiri şu soruyu sormuyor bir diğerine: "Yahu bizim burada ne işimiz var abi? Bütün bunlar neden oluyor?" Çatışma sahneleri çok iyi tabi ki... Ama bir türlü derinleşip, sorgulayıcı bir seviyeye ulaşamıyor... Hal böyle olunca, sonunu başından da belli eden böylesi bir propaganda filmini iyi çatışma sahneleri yüzünden de bir kenara ayıramıyor insan!

Mark Wahlberg, Emile Hirsch ve Ben Foster...

David Bowie şarkısı "Heroes" un Peter Gabriel 'cover'ıyla geliyor son jenerik! Pek yakıştıramadık!

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

THIRD PAGE FROM THE SUN

Kanadalı sanatçı **Théodore Ushev**'in 2013 tarihli enstalasyonu **“Third Page From The Sun”**da üç basılı yayının kağıtları farklı ekranlarda izleyicilere sunulmuş. Enstalasyonun videosunda kitaplar, Ana Sokolovic'in gerilimi yüksek çağdaş bestesi eşliğinde sunuluyor.

YÖNETMEN Théodore Ushev
YAPIM 2013 Kanada
SÜRE 6 dk.

GAZETE VE DERGİLER BİRER BİRER KAPANMAKTAYKEN, EN İYİ KENDİNİZE EKRLANDAN EKRLAN BEĞENİN. BU ÇAĞDA KAĞIT romantizmi yapıp teknolojiye tavır almak olmaz, teknolojinin sunduğu imkanları ve kolaylıkları görmezden gelemeyiz. Öte yandan kağıttan tablete geçişin medya ve yayıncılık alanında yarattığı, sonuçlarını yeni yeni tecrübe ettiğimiz kargaşaya da kayıtsız kalamayız.

Gazetecilik değişiyor; bağımlılık ilişkisinin ortadan kalkması, sosyal medyanın da varlığıyla sivil muhabirliğin güçlenmesi güzel. Ama bir de işsizlik olmasa. Şüphesiz bu teknolojik değişim 'kanlı' oluyor ve Radikal örneğinde olduğu gibi, siyasetten ayrı düşünmek imkansız.

Kanadalı sanatçı Théodore Ushev'in 2013 tarihli enstalasyonu “Third Page From The Sun”da üç basılı yayının kağıtları farklı ekranlarda izleyicilere sunulmuş. Bir kağıdın üzerine silbaştan, yeniden yazı yazılması

demek olan 'palimpsest' kavramından yola çıkan sanatçı, kitap kavramının önemli adresleri olan incil, sözlük ve bir de animasyon festivaline ait bir kataloğu boyayarak sanat eserine dönüştürmüştü. Enstalasyonun videosunda kitaplar, Ana Sokolovic'in gerilimi yüksek çağdaş bestesi eşliğinde sunuluyor.

Ushev kitapların dijitalize edilmesine gönderme yaparak, onları okunması ve hatta ayıt edilmesi imkansız resimler halinde sunuyor. Yeni çağla birlikte beylik kitapların işlevini yitireceğini düşünüyor olabilir. Ama kitapların geleceğine dair somut bir cevabı yok, daha çok bir tartışma açıyor diyebiliriz.

Şüphesiz yayınlar kıyafet değiştiriyor, kağıttan ekrana taşıyorlar. Ama okur/yazarlıkla ilişkimiz eskisi kadar güçlü ve bu da değişim esnasında işsiz kalan kalem işçilerine dair bir umut oluşturuyor içimizde. Kitap ve dergilerin hayatta kalması kadar editörlerin ve telifli yazarların hayatta kalması da önemli.

ACISIYLA,

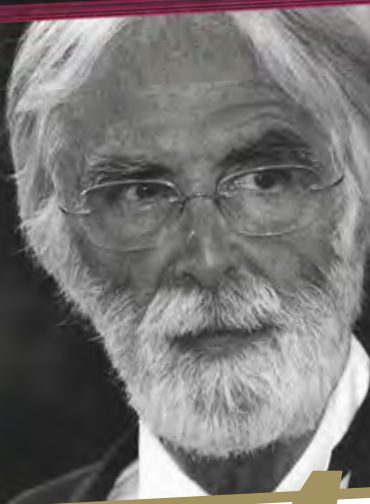
TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

HANEKE, HANEKE'Yİ ANLATIYOR

MICHEL CIEUTAT
PHILIPPE ROUYER

1- Altın Portakal ihalesi Elif Dağdeviren'de kaldı

Seçimler oldu, belediyeler el değiştirdi, festivaller de yeniden dizayn ediliyor. Altın Portakal'ı düzenleyen AKSAV'ın festivalle ilişkisi kesildi. Çalışanlar da mağdur edildi. Şimdi Elif Dağdeviren'in festivali düzenleyeceği söyleniyor, ki haberleri de çıkmaya başladı. Ne diyelim, öyle ya da böyle beş yıllık birikim gene sıfırlandı!

2- Altın Koza'nın jüri başkanı Reha Erdem oldu

Söz festivallerden açılmışken, bir diğer belediye festivalimiz Altın Koza'da sanki işler biraz daha yolunda gibi. Çünkü bu yılki jüri başkanı olarak usta yönetmen Reha

Erdem açıklandı. Lakin yerel basın, festivalin başına eski manken Yeliz Yeşilmen'in getirileceğini de yazdı. Bakalım, bekleyip görelim, Koza'dan ne çıkacak diye!

3- "Pek Yakında" 3 Ekim'de sinemalarda
Cem Yılmaz'ın tek başına yönettiği "Pek Yakında"nın çekimleri pazartesi bitiyor. Film, 3 Ekim'de vizyonda. Yılmaz, filminden memnun. Anladığımız kadarıyla "Hokkabaz" gibi bir kaybedenler komedisi olacak "Pek Yakında". Sinema dünyasına bir saygı duruşu niteliğindeki yapım, film kültürümüzün de resmini çekmeye aday!

4- Haneke anlatıyor, okuyalım!
"Haneke Haneke'yi Anlatıyor"... Michel Cieutat ile Philippe

Rouyer'in yazdığı bu kitabın adı gayet açıklayıcı. Everest Yayınları'ndan çıkan kitap aslında bir nehir söyleşi. Usta, sinemasıyla ilgili her şeyi anlatıyor. Anlayacağınız, sinema meraklılarının kütüphanesinde bulunmayı hak ediyor bu kitap.

5- Seren Yüce sete çıkıyor

Son havadisimiz Seren Yüce'den. "Çoğunluk"tan sonra ikinci filmini beklediğimiz genç yönetmen Ağustos'ta sete çıkıyor. "Hırssız" adlı filmde Songül Öden başrolde. Filmde modern kadın erkek ilişkilerindeki gedikleri izleyeceğiz.

ROCK FM 94.5

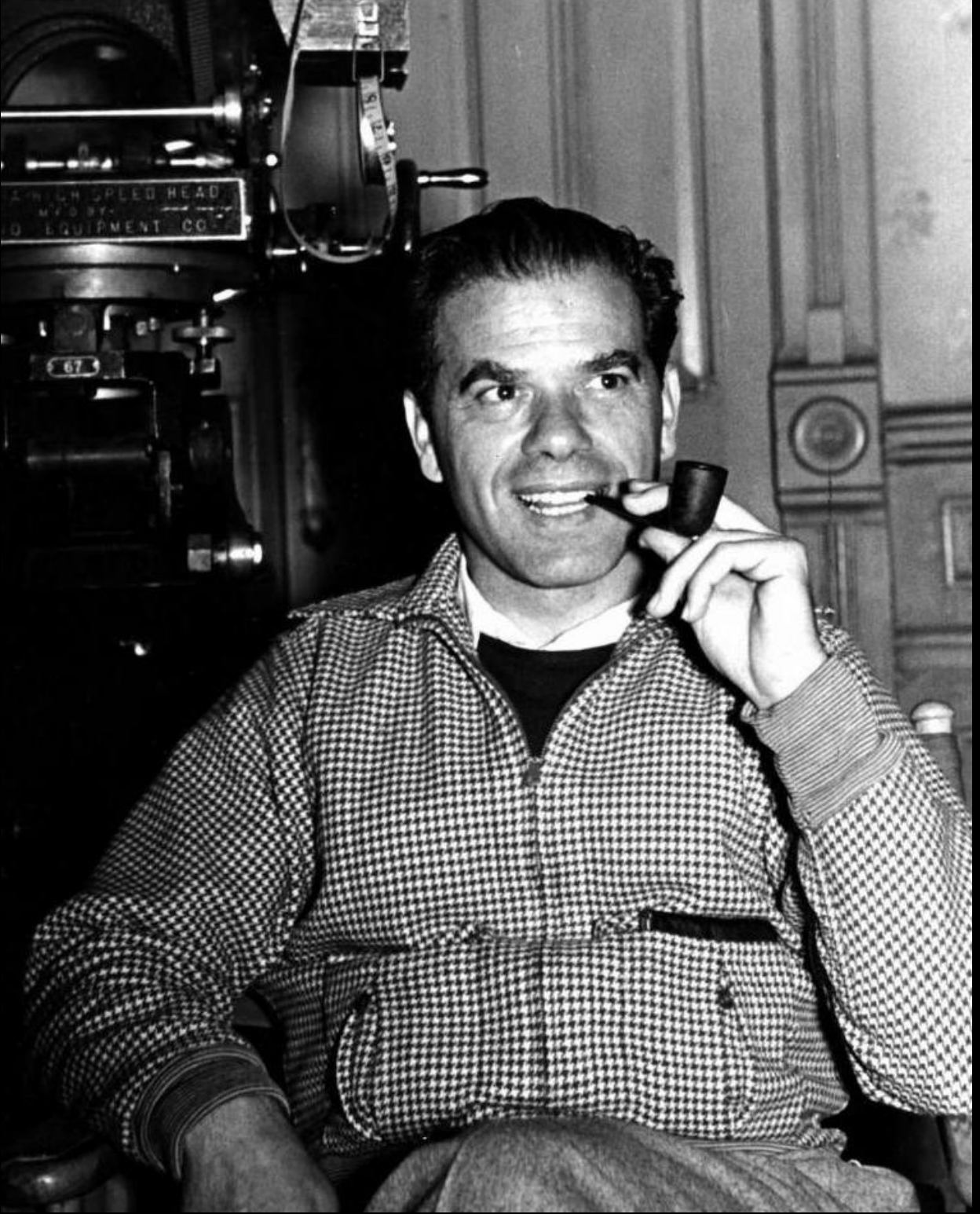
7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ GENÇ SİNEMACILARA TAVSİYEM ŞU: TRENDLERİ TAKİP ETMEYİN!
SİZ TREND YARATIN! ”

Frank Capra